

Arrest

nr. 284 829 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MBONG KOUOH
Eugène Plaskyalaan 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. MBONG KOUOH verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2016 komt de verzoekster België binnen met een visum, afgeleverd door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, geldig van 19 oktober 2016 tot 1 februari 2017.

Bij beslissing van 5 december 2017 wordt de geldigheid van het visum verlengd tot 28 februari 2017.

Op 8 maart 2017 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Dar Es Salaam opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Bij beslissing van 18 april 2017 wordt de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd.

Op 15 mei 2018 is verzoekster te Dar Es Salaam (Tanzania) gehuwd met de heer C.T., van Belgische nationaliteit.

Op 29 november 2021 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Dar Es Salaam een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer C.T.

Bij beslissing van 16 december 2021 wordt de afgifte van een visum lang verblijf geweigerd.

Op 8 juli 2022 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Dar Es Salaam opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Bij beslissing van 12 september 2022 wordt de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 september 2022 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Motivatie

Wettelijke referenties

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

- (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.*

Betrokkene heeft recentelijk een aanvraag gezinshereniging ingediend dat door onze diensten geweigerd werd op 10.02.2022. Betrokkene toont door deze aanvraag een intentie tot lang verblijf in België.

Indien betrokkene een lang verblijf wenst kan een aanvraag type D ingediend worden om humanitaire redenen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, §2, 1° lid, 1°, en 40ter, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht op vrij verkeer van familieleden van een burger van de Unie voorzien door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout en machtsafwenning en -overschrijding.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"A . Première branche ;

- S'agissant de la violation des articles 40bis, §2, premier alinéa, 1° et 40 ter §2, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Attendu que la partie adverse prend un motif selon lequel qu'il existe des doutes raisonnables quant à l'intention de la requérante de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa.

Qu'il convient de dire que cette décision est dépourvue de toute motivation, lequel défaut est confirmé par des allégations sans fondement.

Que contrairement à ce qui est prétendu dans la décision litigieuse, la requérante a introduit une demande de visa de regroupement familial (visa de type long séjour).

Attendu que l'article 40bis, §2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :

Premier alinéa 1° :

le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint ».

Que conformément à l'article 40 ter § 2 :

« Les membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas fait usage de son droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux dispositions du présent chapitre :

1° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial.

Attendu qu'en date du 01 août 2022, la requérante a introduit sa demande de visa de regroupement familial et a fourni :

- Le certificat de mariage ;*
- La preuve des revenus du regroupant + le budget détaillé des revenus et charges du regroupant ;*
- Le contrat de bail ou preuve de logement suffisant ;*
- L'attestation d'assurance maladie ;*
- Etc ;*

Qu'il en résulte que tous les éléments en vue d'obtenir un visa pour regroupement familial conformément aux dispositions sus évoquées sont réunies, de telle sorte que sa demande est recevable.

Que force est de constater que la partie adverse n'a pas réellement traité la demande de visa pour regroupement familial introduite par la requérante en date du 01 août 2022.

Que la motivation de la décision querellée est erronée et sans fondement.

Que de ce fait, l'acte attaqué a violé le principe de la libre circulation des membres de la famille d'un citoyen de l'union consacré par la directive 2004/38/CE ainsi que l'article 40bis, §2, premier alinéa, 1° et 40 ter § 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980.

Que par conséquent, la partie adverse n'a pas respecté les articles 40bis, §2, premier alinéa, 1° et 40 ter § 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980.

Que ce seul moyen est fondé et suffit pour annuler la décision attaquée.

B . Deuxième branche ;

- S'agissant de la violation des principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et du principe de proportionnalité , du devoir de minutie, de la violation, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'excès et du détournement de pouvoir ; des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Attendu que la partie adverse affirme que :

« 13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Betrokkene heeft recentelijk een aanvraag gezinshereniging ingediend dat door onze diensten geweigerd werd op 10.02.2022 betrokkene toont door deze aanvraag een intentie tot lang verblijf in België.

Indien betrokkene een lang verblijf wenst kan een aanvraag type D ingediend worden om humanitaire redenen voor de Minister ».

Que contrairement aux allégations de la partie adverse, Madame M. n'a pas démontré l'intention de séjourner pour un court séjour en Belgique d'autant plus qu'elle a déjà introduit plusieurs demandes de regroupement familial précédentes.

Que pour quel intérêt désirait-elle séjourner pour une période de courte durée alors qu'elle souhaiterait rejoindre son mari et unifier leurs liens familiaux.

Que la fait de vivre séparément de son mari, pendant plusieurs années, causera l'instabilité de la famille et une rupture des liens affectifs et familiaux.

Que le mari de la requérante a déjà effectué plus d'une dizaine de voyages afin de retrouver sa femme en Tanzanie.

Qu'ainsi, la requérante n'a jamais marqué l'intention de séjourner pour une courte durée depuis son mariage en 2018 avec Monsieur C.

Qu'elle n'a pas introduit une demande de visa court séjour comme le prétend la partie adverse.

Qu'en soutenant une telle motivation, la partie adverse se base sur des prétentions non fondées et des faits erronés, donnant lieu à une motivation inadéquate.

Qu'il faut aussi noter que la partie adverse est en possession de tout le dossier administratif de la requérante et que la requérante en tant conjointe d'un belge et citoyen de l'Union, a toujours sollicité un visa de regroupement familial pour rejoindre son mari.

Que l'acte attaqué est constitutif d'une erreur manifeste dans l'appréciation des faits et d'une violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause.

Qu'une telle motivation et les conséquences qu'elle entraîne sont par conséquent disproportionnées par rapport au cas d'espèce.

Que la motivation soutenue se basant sur des faits inexacts, il y a violation des articles 2 et 3 de la loi de 1991 susvisée, de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'excès et du détournement de pouvoir, des principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause.

Qu'en effet, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs impose à l'autorité d'indiquer, dans l'instrumentum de l'acte administratif individuel, les considérations de fait et de droit qui le fondent afin de permettre à son destinataire de comprendre, à la lecture de cet acte, les raisons juridiques et factuelles qui ont conduit l'autorité à se prononcer dans ce sens, et d'apprécier l'opportunité d'introduire un recours à son encontre. Pour être adéquate, cette motivation doit reposer sur des éléments qui, au regard du dossier administratif, s'avèrent exacts, c'est-à-dire conformes à la réalité, pertinents pour la solution retenue et légalement admissibles [.....] » CE arrêt n° 242.270 du 10 septembre 2018.

Que la partie adverse n'a pas traité ce dossier en prenant en compte les faits propres à la cause.

Qu'elle a méconnu les principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et du principe de proportionnalité, du devoir de minutie, de la violation, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'excès et du détournement de pouvoir ; des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la Cour de cassation enseigne que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative (Cass., 5 février 2000, Bull. Cass., 2000, p. 285) ; Que motiver une décision, c'est expliquer , c'est exposer les raisonnements de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement, c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse ; que le but de cette règle est non seulement de contraindre l'administration à se justifier envers l'administré mais, également par là même, de l'astreindre à fournir au Juge une base solide à son contrôle de légalité (D. Lagasse, loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, JT, 1991, page 737).

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu'il s'agit d'une mesure disproportionnée dans la mesure où la partie adverse ne tient pas compte des intérêts en présence.

Que les motifs de la décision de refus de visa de regroupement familial sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise ;

Qu'il s'agit simplement d'une erreur manifeste d'appréciation ou de la légèreté dans l'analyse du dossier de la requérante par la partie adverse.

Qu'au regard de tout ce qui précède, la partie adverse, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation et du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause.

Que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée et devra être annulée de ce fait.

C. Troisième branche

S'agissant de la violation de l'article 22 de la Constitution et de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Attendu que l'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » .

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001 Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Que la notion de vie privée n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietzi/Allemagne, § 29) ;

Qu'il échet de rappeler les conditions d'applicabilité de l'article 8 par le conseil qui découle de l'arrêt du CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ÉTRANGERS n° 56 204 du 17 février 2011 dans l'affaire X/AG :

« En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150) ;

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis ;

Qu'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ;

Que s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ;

Qu'en matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67) ;

Que l'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Que lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte » ;

Que ceci implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante;

Qu'à cet égard, il convient premièrement de déterminer l'existence d'une vie ou lien familial ;

Attendu qu'en date du 22 mai 2018, la requérante et Monsieur C., citoyen belge et de l'Union, se sont mariés en Tanzanie et ont vécu ensemble en Tanzanie.

Que Monsieur C. voyage régulièrement pour rendre visite à la requérante malgré le coût élevé des voyages et ses difficultés.

Que la requérante et son mari sont tous les deux accompagnés et suivis par leur médecin résidant en Belgique.

Qu'il en découle que le cadre d'existence du lien du mariage, relève de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH.

Qu'ainsi, le lien familial est indubitable.

Attendu que la décision attaquée constitue donc également une violation de l'article 22 de la constitution et de l'article 8 CEDH et doit être annulée.

Que le Conseil d'Etat a jugé qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérantes et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'il s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5).

Qu'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Res/ Royaume-Uni, §37).

Qu'il n'apparaît pas dans les motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération la situation personnelle et familiale de la requérante avant de prendre en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porte à la vie familiale de la requérante et de son conjoint.

Que dès lors, l'acte attaqué privera à la requérante et à son mari d'exercer leurs droits aux relations personnelles et affectives pour une durée illimitée.

Qu'au surplus, l'article 8 de CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais également et surtout le droit au respect de la vie privée.

Qu'il résulte de ce qui précède que la mesure prise par la partie adverse est disproportionnée.

Qu'en tout état de cause, cette motivation n'est pas sérieuse.

Que l'article 8 de la CEDH est violé et devrait occasionner l'annulation de la décision querellée."

2.1. In een eerste middelonderdeel licht de verzoekster de aangevoerde schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1°, en 40ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet en van het recht van vrij verkeer van familieleden van een burger van de Europese Unie verder toe. De verzoekster stelt dat de verweerder zich vergist door haar aanvraag te beoordelen als een aanvraag voor een visum kort verblijf, terwijl zij op 1 augustus 2022 een aanvraag heeft ingediend voor lang verblijf en dit met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer T.C.

Uit de stukken van het administratief dossier komt echter duidelijk naar voor dat de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk een aanvraag voor een Schengenvisum (kort verblijf) betreft. Deze aanvraag werd op 8 juli 2022 ingediend bij de Belgische ambassade te Dar es Salaam. De verzoekster heeft het thans over een aanvraag voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging die zou zijn ingediend op 1 augustus 2022, doch een dergelijke aanvraag kan niet in het administratief dossier worden teruggevonden. Bovendien blijkt uit de stukken die de verzoekster in het kader van de op 8 juli 2022 ingediende aanvraag voor een Schengenvisum (kort verblijf) heeft voorgelegd, alsook uit het aanvraagformulier zelve, dat zowel de verzoekster als haar echtgenoot er onmiskenbaar van op de hoogte zijn dat de aanvraag werd ingediend met het oog op een kort verblijf, en niet met het oog op een lang verblijf in het kader van de gezinshereniging. Zo wordt duidelijk gespecificeerd dat een visum voor 90 dagen wordt beoogd met het oog op een familiebezoek. Hierbij wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekster op 1 augustus 2022 het grondgebied van de Schengenlidstaten beoogt binnen te komen

en dat zij de Schengenzone beoogt te verlaten op 25 oktober 2022. De verzoekster heeft het ingevulde formulier “*application for Schengen visa*” ondertekend en ook in de bij de aanvraag gevoegde bijlage 3bis (verbintenis tot tenlasteneming), ondertekend door verzoeksters echtgenoot T.C., wordt uitdrukkelijk vermeld dat het doel van verzoeksters verblijf een familiebezoek betreft voor een duur van 90 dagen. Het blijkt dan ook niet dat de verweerder zich bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing heeft vergist in de strekking van de voorliggende aanvraag.

Een schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 1°, en 40ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet, of van het recht van vrij verkeer van familieleden van een burger van de Europese Unie, is dan ook niet aangetoond.

Wat het recht van vrij verkeer van familieleden van een burger van de Unie betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat de verzoekster niet aantoonde en dat ook niet blijkt dat de heer T.C. van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Bijgevolg valt de verzoekster, als echtgenote van een statische Belg, niet onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.2. In het tweede middelonderdeel wordt verder ingegaan op de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook de kennelijke beoordelingsfout en de machtsafwending en machtsoverschrijding. Het hele betoog berust echter opnieuw op de verkeerde premisse dat de verzoekster geen visum kort verblijf maar een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging zou hebben ingediend. De verzoekster beaamt bovendien dat zij zich bij haar echtgenoot wenst te vestigen en dat zij sinds haar huwelijk in 2018 nooit meer heeft te kennen gegeven dat zij voor een korte duur in België wou verblijven. Uit hetgeen reeds werd geoordeeld in punt 2.1., blijkt dat de verzoekster wel degelijk een aanvraag voor een visum kort verblijf heeft ingediend. De redelijkheid van de bestreden weigeringsmotieven, die inhouden dat er gelet op de eerdere geweigerde aanvraag voor een visum gezinshereniging redelijke twijfel bestaat over verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten, wordt door het thans naar voor gebrachte betoog enkel bevestigd. De verzoeker laat na enig concreet element aan te duiden waarmee de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Dat de verzoekster voorheen ook aanvragen heeft ingediend voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (die werden geweigerd), doet niets af van de vaststelling dat de thans voorliggende aanvraag een visum kort verblijf betreft. Het is niet aan de verweerder om een duidelijke aanvraag voor een visum kort verblijf met het oog op familiebezoek aan verzoeksters echtgenoot te herkwaltificeren naar een aanvraag met voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging in België. Dit geldt des te meer nu verzoeksters aanvraag voor een visum kort verblijf volgt op de weigering van een eerder door haar ingediende aanvraag voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, een kennelijke beoordelingsfout, dan wel machtsafwending en/of machtsoverschrijding is niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.3. In het derde en laatste middelonderdeel zet de verzoekster de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM uiteen.

De verzoekster vat haar uiteenzettingen aan met een uitgebreide rechtstheoretische uiteenzetting omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Deze algemene uiteenzettingen volstaan uiteraard niet om aan te tonen dat de bestreden weigeringsbeslissing een onevenredige belemmering uitmaakt van verzoeksters gezins- of privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekster in gebreke blijft om enig concreet element bij te brengen om haar beweerde privéleven te duiden. Verzoeksters vage stelling dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het familieleven, maar vooral het privéleven beschermt, volstaat niet om aan te tonen dat zij daadwerkelijk enig privéleven kan doen gelden dat onder de door artikel 8 van het EVRM bedoelde bescherming valt. Bovendien wordt erop gewezen dat de verzoekster *in casu* nooit gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf langer dan drie maanden en zij er dus niet op kon vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Het EHRM heeft in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, reeds gesteld dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker toont niet concreet aan waarom dit in haar geval alsnog het geval zou zijn. Bijgevolg is niet aangetoond dat de bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op de eerbiediging van het privéleven aantast.

In zoverre de verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven met haar echtgenoot T. C. waarmee de verweerder rekening diende te houden, merkt de Raad op dat de verzoekster dergelijke verwachting pas kan hebben indien haar een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging in België geweigerd wordt. De ontplooiing van een gezinsleven in België kadert per definitie immers in een lang verblijf in België. Een visum kort verblijf is niet de geëigende weg om het uitoefenen van een familieleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM mogelijk te maken, nu het doel van een dergelijk visum juist kort en niet langdurig verblijf betreft en in de regel geen permanente bijdrage kan leveren aan het uitoefenen van een gezins- en/of familieleven. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, staat het de verzoekster vrij om een visum voor een lang verblijf, desgevallend op humanitaire gronden, in te dienen. Zolang dit niet wordt aangevraagd, staat de weigering van het visum kort verblijf er niet aan in de weg om op een andere wijze invulling te geven aan verzoeksters gezins- en of familieleven. De verzoekster toont met name niet aan dat haar echtgenoot haar niet opnieuw voor korte tijd kan bezoeken in Tanzania, noch toont zij aan dat zij hun relatie, in afwachting van een

beslissing inzake het beoogde lange verblijf in België, niet tijdelijk kunnen onderhouden door in contact met elkaar te blijven via moderne communicatiemiddelen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier, werd aan de verzoekster bovendien eerder een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging geweigerd omdat er niet was voldaan aan de door de wet gestelde (financiële) gezinsherenigingsvoorwaarden. De verzoekster heeft tegen deze weigeringsbeslissing van 10 februari 2022 geen beroep ingediend bij de Raad. Zij opteerde voor een willig beroep, dat werd afgewezen, en diende vervolgens een aanvraag in voor een visum kort verblijf met het oog op familiebezoek. Het is deze laatste aanvraag die middels de thans bestreden beslissing werd geweigerd. Deze laatste aanvraag is echter, in tegenstelling tot de voorgaande aanvraag met het oog op de gezinshereniging in België, geen aanvraag die erop is gericht om een gezinsleven in België te ontplooien of verder te zetten.

De thans bestreden beslissing houdt derhalve niet de weigering in van een verblijfsrecht dat gericht is op het verder ontwikkelen van een gezins- of familieleven in België en bovendien werd een dergelijk verblijfsrecht aan de verzoekster reeds geweigerd met een beslissing die definitief is nu er geen rechtsmiddelen meer tegen open staan.

De Raad wijst er tevens op dat het EHRM reeds heeft gesteld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing verzoeksters in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op de bescherming van haar gezins- en/of familieleven op een onevenredige wijze aantast.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Artikel 22 van de Grondwet biedt een zelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (*Parl.St.* Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

Het derde en laatste middelonderdeel is ongegrond.

2.4. Het enig middel is, in alle onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE